

Scrisoarea lui Alexandru Vlahuță către Alexandru Chibici-Revneanu

(29 iunie 1884)

În *Junimea*, scria Titu Maiorescu, „așa de intensiv și așa de puternic lucra această atmosferă asupra celor ce o respirau, încât formă ea însăși o legătură între ei și'i armoniza pe toți pentru timpul cât dura, pe unii pentru toată viața lor. (...) Cele mai disparate spirite s'au putut înfîlî și s'au putut însufleți în acest contact”. În mozaicul de trăsături pe care le atribuie fiecăruia dintre junimiști, individualizându-i, pentru Al. Chibici-Revneanu, Maiorescu alegea calificativul „volintirul” (T. Maiorescu, *Critice*. Volumul I, București, 1892, p. 338). Chibici – care-și alipise la numele ce-l purta „spre e evita ori-ce confusiune cu alte persoane cari portă același nume” și numele Revneanu – era oricum inconfundabil nu doar prin faptul că fusese voluntar în războiul ruso-turc din 1877–1878 (și, probabil, la aceasta făcea trimitere Maiorescu), dar și prin bunăvoința, dezinteresul și tragerea de inimă cu care se oferea să facă un lucru. Și era, așa cum mărturisea Slavici, „unul din cei mai buni prieteni” ai lui Eminescu, pentru că „era sufletul veseliei cînd petreceam împreună, un neistovit născocitor de «idei minunate»” (I. Slavici, *Amintiri*, București, p. 103). Biografia reține „un cântec de pahar scris de Chibici în stil arhaic și cîntat cu șarț, ce plăcea poetului”, din care reproducem ultima strofă: *Poftim hîrdae pline/ De sucuri cristaline./ Să dăm mîna cu mîna/ Pornind hora străbună*, după care chiar se executa, în jurul mesei, hora (A.Z.N. Pop, *Noi contribuții documentare la Biografia lui Mihai Eminescu*, București, 1969, p. 176).

Tot Chibici („iubite Chibici”, cum i se adresa în scrisori poetul) l-a însoțit și „l-a îngrijit ca un frate” (I. Negruzzi, *Amintiri din Junimea*, București, 2011, p. 238) pe Eminescu, în 1884, în călătoria în Italia, recomandată de doctorul Obersteiner („ar fi bine dacă s-ar găsi cineva care să se ducă cu d-l Eminescu pe cîtva timp în Italia bunăoară, deoarece întoarcerea sa în țară din felurite puncte de vedere nu se poate încă recomanda” Prof. dr. Obersteiner către Titu Maiorescu, Wien-Döbling 10 februar 1884 – reprodus după: *Amintiri despre Eminescu. Antologie și ediție îngrijită de Ion Popescu*, Iași, 1971, p. 227). De acolo îi scria lui Maiorescu despre starea acestuia: „Starea sănătății lui Eminescu s-a îndreptat mult la Florența și cred că impresiile călătoriei la întoarcere în țară o să aibă un efect și mai salutar. (...) Nainte de o săptămână era Eminescu doritor de țară, acum, se pare, că s-a mai potolit această dorință, dar în schimb a devenit mai nervos, nu-i place nimic!” (Reprodus după: *Amintiri despre Eminescu*, p. 229)

Cu un an mai devreme, ziarul „Națiunea” informa „că mai mulți oameni de bine s'au asociat pentru susținerea nenorocitului poet și confrate M. Eminescu. Suntem siguri ca subscripțiile nu vor lipsi”. Casier era tot Chibici-Revneanu.

Se pare că dintre toți prietenii, tot Chibici îi cunoștea cel mai bine starea și stările. Al. Vlahuță, în scrisorile pe care i le adresează tot pe Chibici îl întreabă despre Eminescu.

Ala Sainenco,
Memorialul Ipotești

Dobrovăț, 29 Iunie 1884.

Frate Tigule,

În adresa ce-ai merit tocmai
multă atenție. Stai așa. Dar
când porți, multă dragoste cură
și când la doxori acute răspuns
indici: de... putina pasare -
Ce rui te dore...
Spune lui Eminescu că 'l
dorese mult și 'i strony mână
Datu lui stau fată tu, George
Negru și și dulcelui Pompidou
etc. fava tie Înima eu dor entot.
A. Vlahuță

Mi s'a urit - deci, fră' poco,
Adre coditor de Dobrovăț -
la București via Iași.
Fiind înso ca mi ești drag cum
na cere 'o spun și cum nu poți
lă' credi, fiindcă la inul dor,
are la stințe - cat mi s' de deli cea -
lurile cu tino patrocate, și deci
și bate mandrele cu inima sub -

scrisorile, fiindcă cine stie
când (și dacă) în vâlmașul
vieții ne-om mai pute găsi
tot așa de buzi, - de-acea
te rog să mi dai tot concurs
tău, că să te pot găsi
la trecerea mea prin Iași. ~~Attept~~
~~cu urmări-te la pas cu pas.~~
De pleci - ori ești chiar la Ze-
pidea - cum era vorba, - imfor-
măz-te la și vestește-mă cat
stai, înca și ești dispus să

Dai o vară prin Iași, ori da mi
sigurimontele domicitului tău
bebeac - la sfârșit eu vîr
ori unde, dacă mi promiți
ca te vom găsi. -
Dei - un ravaș, ~~la mijloc~~
în urma cărora vom pleca îndată.
Adresa: No. Strazescu Director
Penitenciarului Dobrovăț (pentru
A.K.) jud. Vaslui.
Dăunăzi m'ai evitat, aș pu-
te zice, căci te-am asplatat pe
la 4 sura la Trojan -

„Dobrovăț 29 iunie 1884

Frate Tizule,

Mi s'a urît – deci, fră poco, adio codrilor din Dobrovăț; la București via Slănic.

Fiind însă că' mi ești drag cum nu cerc s'o spun și cum nu poți să credzi, fiindcă hainul dor, are la știință cât mi's de dulci ceasurile cu tine petrecute, și deci'și bate mendrele cu inima subscrisului, fiindcă cine știe când (și dacă) în vălmășagul vieței ne-am mai pute găsi tot așa de buni, – de acea te rog să' mi dai tot concursul tău, ca să te pot găsi la trecerea mea prin Iași... Astfel urmărește-le pas cu pas.

De pleci – ori ești chiar la Zepidea (?) – cum era vorba, – informeză-te și vestește-mă cât stai, în ce zi ești dispus să dai o raită prin Iași, ori dă'mi signalmentele domiciliului tău balnear – În sfârșit eu vin ori unde, dacă' mi promiți că te voi găsi.

Deci – un răvaș, lăsat (?) în urma căruia voi pleca îndată. Adresa: N. Străjescu
Directorul Penitenciarului Dobrovăț (pentru A.V.) jud. Vaslui.

Dăunăzi m'ai evitat, aș pute zice, căci te-am așteptat până la 4 seara la Traian.

În adevăr că nu merit tocmai multă atenție. Știu asta. Dar când porți multă dragoste cuiva și când la dureri acute răspund indicii de... pré puțină păsare – ce reu te dore!...

Spune lui Eminescu că'l doresc mult și'i strâng mâna. Partea (?) lui stau toți tu, George Negruzzi și dulcelui Pompiliu... etc.

Iară ție

Inima cu dor cu tot...

A. Vlahuță”

Text transcris de Mihaela Anițului,
Memorialul Ipotești